

Kalendárium

9. 2. 2015	8.30 – 9.30	DK Metropol - Little Red Riding Hood	IV. A – D, V. AB
9. 2. 2015	9.00	Planetárium	II. ABC
9. – 14. 2. 2015		Třídní hodiny	všichni
13. 2. 2015		Dětský pyžamový balón	ŠD
16. – 20. 2. 2015		Jarní prázdniny	pro všechny
26. 2. 2015	14.00	Školní kolo Jihočeského zvonku	zájemci z hud. skupin

Milý deníčku

14. února 2015

Tohle datum mám rád! Dnes je Valentýn! A já pořád nevím, jestli mám dát valentýnku, kytku nebo bonboniéru. A už vůbec ne komu!

No... vlastně tak trochu vím... no jo, vím to jistě, ale strašně se stydím. Je hrozně hezká, hodná a chytrá, moc se mi líbí, i když je o tři hlavy větší než já! Kdybychom už spolu zázrakem byli, musel bych nosit obří podpatky, abych jí mohl dát pusku.

Ale zpátky k tématu... asi jí dám tu valentýnku. To by pro začátek stačilo.

Vyberu jí v obchodě tu nejhezčí, ale nesmí být moc drahá! To zas ne! To by mi už nezbyly peníze na tu výbornou bagetu, co prodávají v bufetu.

Bude moje!!!

Malé tabulové ohlédnutí do ledna

Na mé tělo byl opět rukou přívětivé učitelky vykouzlen nápis NOVÝ ROK 2015. Školní rok ale pokračuje a vím, že žáci jsou velmi nervózní z přibližujícího se pololetí. Rozruch, který se ve třídě rozprostře, a debaty o srovnávacích testech, jsou nepřehlédnutelné.

Jsou na mne vypsané důležité termíny: 9. 1. – den M, 12. 1. – den Č, 14. 1. – den A. Žáci tato data vyvedou značně z míry. A proto určitě (nebo „určitě“?) všichni po škole naklušou ke svým počítačům a opisují zadání céčkové verze.

Když se M, A, Č přiblíží, malí človíčkové s přeplněnými penály a talismany vtisknutými pevně do dlaní se v devět hodin pouštějí do písemné práce. Ach, jak nerada je vidím v této zkroucené pozici s tužkou křečovitě sevřenou a horečnatě přemýšlející... Když test po šedesáti minutách skončí, někteří žáci si oddechnou, někteří však zpytují svědomí.

Zatímco žáci odpočívají, učitelé „to“ tahají domů, kde se místo rodinných záležitostí věnují nočnímu opravování. Když je práce hotová, pedagogové ji předloží žákům a vypíší na mne patřičné bodování a známkové ohodnocení. Někdy mají žáci radost. Jindy však vytýkají své chyby učitelům. Poté musejí oni „diktátorové“ zadat známky do počítačového programu, který zpracuje vysvědčení. Všichni nakonec mají radost ze své práce, na kterou se tolik nadřeli.

A pak? Začíná nové pololetí. :)

Napsali nám. Kdo?

1. Nejprve jsem byla ve vodě, bylo to tam strašně studené a mokré. Pak jsem uviděl něčí nohy. Cák, cák! Něco po mě sahalo. Dvě natažené tyčky. Sevřely se mi žábry a byl to můj poslední nádech ve vodě. Venku bylo krásné světlo. Zalpal jsem po dechu a...
2. Těšil jsem se, až si pod svým holým stromečkem rozbalím se svou opálenou rodinou ve třiceti stupních dárky! Místo kapra jsem ulovil mořskou hvězdici, děláme ji obalenou v kokosovém mléku a písku. Místo rybičky polévky si dáme slanou vodu a do ní nakrájenou chobotnici. Pod palmami jsme pěli koledy. A jak jste se měli o Vánocích vy?
3. Příchod zimy je pro každého z mého druhu velmi nervní období. Tak, jak se jiní připravují na Vánoce, tak já se připravuji na celou zimu. Aby bylo dost jídla, a abych měl pohodlí. Manželka na mě jen bručí, nechce mě olíznout ani pod jmelím. Ale jinak se na Vánoce, vlastně na celou zimu těším, je to jediné období, kdy se pořádně vyspím.
4. Beze mne by žádné Vánoce nebyly. Nikdo by se na ně totiž netěšil. Každé Vánoce hodně pospíchám, ale vždy to stihnu. Doma mám celoročně vánoční výzdobu. Někdy létám na obloze a dávají mi sušenky, mňam, takže se pak nevejdou do komína. Ale u nás, tady, tady ne. Jak se mi říká u nás? A už máte napsané dopisy na rok 2015?

Beseda s pamětníky 2. světové války

Dne 27. 1. 2015, na Mezinárodní den památky obětí holocaustu, jsme se ve 12 hodin sešli v učebně výtvarné výchovy, kde nám byli představeni 3 pamětníci 2. světové války. Beseda se uskutečnila zejména díky organizaci panem učitelem Krupou, paní učitelkou Polickou a paní učitelkou Kubalíkovou. Poděkování patří také paní Zuzaně Hochové.

Besedy se zúčastnili všichni žáci devátých tříd a již předem byli informováni o průběhu a hostech besedy. Přesto si je určitě každý představoval jinak. Nicméně (alespoň má) očekávání předčila skutečnost...

Prvním hostem byla paní Hana Tvrzská, které drobně asistovala paní Alice Michalová, která je též koordinátorkou projektu Světlo paměti.

Paní Tvrzská byla velice sympatická a přívětivá. Neměla svůj život (tedy pokud, to, co prožila lze vůbec nazvat životem) vůbec jednoduchý. Narodila se roku 1928 v Protivíně do židovské rodiny. Již ve svých 14 letech byla s matkou, otcem a s mnoha dalšími příbuznými odvezena, konkrétně 18. 4. 1942, do ghetta Terezín. Podmínky zde byly hrozné, ale to nejhorší jí ještě čekalo.

Brzy poté byla odvezena do vyhlazovacího tábora Osvětim. Zde bylo všem jasné, že odtud se již nikdo nedostane. Paní Tvrzské bylo vytetováno číslo (bystřejší si mohli povšimnout, že toto číslo má dodnes na levém předloktí). V Osvětimi zažila paní Tvrzská největší hrůzy, krom náročné práce, hladu, zimy a špíny jí zde umřel i milovaný tatínek. Už brzy měla být odsouzena na smrt do plynových komor. Ale co se zdálo být nemožným, se nakonec doopravdy stalo, a paní Tvrzská i s maminkou byla vybrána do transportu, který jel směrem Hamburk na odklízecí práce po bombardování Německa. Že budou možná zachráněny, ještě netušily, když spolu s ostatními vybranými vězni odjízďeli vlakem, nicméně vzdalující Osvětim jim mohla dodat trochu naděje. Když dorazili do Hamburku, vypukly obtížné práce na odklizení sutin. Poté byli odvezeni do koncentračního tábora Bergen-Belsen, ze kterého byla i s maminkou na konci války osvobozena britskými vojsky.

Po válce se spolu vrátily do Protivína, všichni jejich příbuzní byli mrtví a ony neměly nikoho... Přesto se snažily začít „nový“ život, a dnes má paní Tvrzská mnoho vnoučat i pravnoučat.

Celý příběh byl vyslechnut s neobvyklým tichem a napětím, po vyprávění následoval obrovský potlesk. Poté vše doplnila paní Alice Michalová s prezentací, kde jsme viděli fotografie paní Tvrzské.

Vzápětí jsme se začali věnovat paní Blance Klimešové, která se narodila roku 1929, a svůj život nám vyprávěla z pohledu, kdy byla ještě dítě. Mluvila o hladu, nezaměstnanosti a bídě, která ji a její rodinu provázela 2. světovou válkou. Tatínek paní Klimešové byl za války vězněn za roznášení protiněmeckých letáků. Paní Klimešová vzpomínala, jak jim psal tajné dopisy i na útržkách toaletního papíru a byly hlavně o tom, jak se má dobře, ale ona věděla, že chce jen uklidnit matku.

A tak se snažila tajně donést tatínkovi alespoň nějaké jídlo, ale až na několikátý pokus se jí to podařilo. S maminkou provozovaly kino na dnešní Lannově třídě a alespoň trochu si vydělaly na jídlo.

Celé vyprávění bylo velice zajímavé, a paní Klimešová nám dokonce věnovala knihu pro děti, kam sepsala své příběhy. Ukázala nám i potravinové lístky a také dopisy od otce.

Poté vypravoval pan Václav Kopenc. Narodil se roku 1922 a v průběhu války byl totálně nasazen v firmě AEG Kabelwerk v Berlíně. Zde strávil 2,5 roku a vystřídal několik pracovních pozic. Byl svědkem 320 náletů a vzpomínal, jak hrozné byly následky bombardování. Zavzpomínal na své mládí, kdy studoval gymnázium (ještě před válkou).

Pan Kopenc byl sympatický, vtipný, jen je škoda, že nezbylo více času na delší vyprávění.

Všem hostům jsme poděkovali potleskem a pan zástupce 2. stupně předal kytice jako poděkování.

Myslím si, že se žákům beseda velmi líbila, mohlo by být na ni ale více času, a třeba s drobnou přestávkou. ☺ Děkujeme našim pedagogům, že besedu zorganizovali, protože slyšet takové příběhy z úst pamětníků se nestává často.

Jednou takhle v prosinci

A: Jú, pojedeme na lyžák do Nových Hutí!

V: Jenom aby tam byl sníh, když mají být Vánoce zase na blátě!

A: Jo, noc, teď je to jako na jaře.

V: Ale stejně tam odsud budeme jezdit na Zadov, tak je to jedno. Kde vlastně budeme bydlet?

A: V penzionu U Studeného potoka, je to tam moc hezké.

V: To mi něco připomíná...jo, vlastně. Vždyť mi moje mamka říkala, že tam dřív jezdili.

A: Prý tam mají výborné zmrzlinové poháry.

V: To se pomějeme.

A: Ubytování je prý krásné (doufám, že se dobře vyspíme).

V: Jo. A mají tam i dobrý jídlo.!

A: No, doufám, že se naučím jezdit na lyžích, jinak totiž jen běžkuji.

V: To já už jezdím na lyžích od svých 5 let.

A: To se máš. Nejlepší je, že se naše třída nebude dělit.

V: No, zkrátka se tam těším. Bude tam určitě sranda.

A: To jo, tak na lyžáku!

Jednou takhle v lednu

Nasedli jsme do autobusu a jedeme. Do Hutí!!! Po cestě se začíná objevovat sníh. Po příjezdu jsme se ubytovali v penzionu U Studeného potoka. Velice se nám líbil, až na pár jedinců ubytovaných v podkroví, ti totiž měli kvůli malému prostoru vanu a umyvadlo v jednom. Každý večer jsme měli velice zajímavé přednášky od našich učitelů. Byli jsme pětkrát lyžovat na Hutích a dvakrát na Zadově. Sněhu bylo dost, lyžovalo se krásně. Jeden den jsme také jeli běžkovat, což dopadlo dobře, zlomili jsme jen dvě hole. Poslední večer proběhla diskotéka a karaoke s famózním zpěvákem Fandou. Tento večer nám také učitelé pustili sestřih dotek a videí. Za tento film vděčíme panu učiteli Němcovi. Mimo chodem – kuchyně byla opravdu výborná. Mňam. Poslední den se závodilo v lyžování a běžkování. Celý kurz byl skvěle zorganizovaný. (Toto jsou zážitky z druhého kurzu, který proběhl od 22. do 28. ledna. První kurz prý byl taky fajn, jen během něj skoro všichni onemocněli. Proběhl od 16. do 22. ledna.) Sto procent účastníků lyžáku říká: „Lyžák byl super. Děkujeme všem učitelům!!!“

